

El poema. Veus de riu

Col·lectiu Veus

I

Aigües que veniu de lluny
a la plana del Montgrí fent estada,
des d'un murmur suau
crideu la Mediterrània.

Aigües que dolçament
bressoleu joncs i saules,
si de nit reflectiu lluna i estels,
de bon matí sou mirall de fades.

Aigües que porteu la vida
escampant-la per vores i marges,
calmeu el neguit de la set
que m'està rossegant l'ànima.

Aigües que un dia passejareu
la que sia darrera ullada,
humitegeu la terra que em cobreixi...
com un primer bes de la mare.

Veü primera, Ricard Julià

La discreta llum
del dia que comença
es filtra minuciosament
entremig dels canyissars

Una boirina espessa
s'aixeca a un pam de l'aigua
com un vel delicat
de tendresa

.....

Cruix de fulles seques,
olor dels marges humits,
ombreig de records
mentre vorejo el riu.

Miro enlaire,
un ocell perfila la sublim solitud
tímidament tenyida
de roig i lila

..i així, a poc a poc
s'esvaeix
la lànguida tristor
d'un dia gris

Veü segona, Inès Gumà

Sanefes de mirall
em retornen
la teva imatge
i la meva.

El record es transforma
i la vida ens estava.

Com més visc,
més certesa tinc del meu finir,
malgrat el mar s'amagui
darrera la boira
d'aquest present
i quedi lluny
i només s'insinui
en aquesta corba
retallada amb canyes
que es serveixen dretes
en contra del vent
que les empeny
a una banda i una altra
de l'aigua
que persevera en el seu recorregut
incessant
ininterrompuda
sostinguda
en aquesta minúscula
partícula de temps i espai...

Sanefes de mirall
em retornen
la teva imatge
i la meva.

El record es transforma
i la vida ens estava.

Veü tercera, Antònia Guerrero

IV

Sec, ran de riba, amb un petit càrrec de consciència, tanta feina com tinc, i heus-me aquí, desvagat com un rendista.

Veig el lent fluir de l'aigua, vés quin tòpic, però hi ha alguna cosa més enllà, alguna irregularitat en el corrent, senyals frustrats de remolins, intents no confirmats de revoltes, potser simple vida interior, potser...

Reviso indicis, el reflex trencat, sinuós de la superfície, arbres i canyissos que es dobleguen, núvols que van i vénen en ells mateixos, tot plegat una mena de psicodèlia, un xic insana, hipnòtica, repetitiva.

I al cap de no-res ja no em puc treure del cap que aquest fluid agònic entre el gris, el verd i el marró em vol dir alguna cosa. Alguna cosa que no entec. Potser perquè el so proper de les onades és més insistent. Potser perquè fa servir un llenguatge elaboradíssimament simple, massa simple per a algú amb molta feina i amb el corresponent càrrec de consciència.

M'aixeco, ran de riba, i abans de tornar a la feina, acompanyo el corrent pel sorral on desguassa.

Veü quarta, Càndid Miró

